

«Організація дозвілля, розвиток творчих здібностей дітей дошкільного віку через театралізовану діяльність»

Робота з дітьми дошкільного віку дала мені можливість на свій власний пошук і експеримент. Дитину треба вчити і розвивати всебічно, щоб дати можливість проявитися його прихованим, може бути дуже глибоко здібностям. Здійснити це можна лише в процесі навчання під керівництвом дорослих. Річний план роботи нашого дошкільного навчального закладу включає серйозний і важливий момент «Організація свят, дитячого дозвілля». Підготовка до свят, пошук матеріалу, написання сценаріїв - все це призвело до пошуку нових форм і методів роботи з дітьми.

Традиційні свята - без них неможливо обійтися, а є такі, які вимагають ініціативи, визначених здібностей, не тільки дітей, але і дорослих. Такі свята роблять життя більш цікавою, захопливою, допомагають дітям здружитися і проявити себе.

Діти з дитинства вірять в чудеса і казки. Казка може в захоплюючій формі і доступними для розуміння словами показати навколишнє життя людей, їхні вчинки і долі, показати до чого призводить той чи інший вчинок героя, дає можливість пережити чужу долю, радості і прикраси.

У період підготовки до ранків, розваг, нам педагогам, доводиться вживатися в будь-яку роль для того, щоб доставити радість дітям, організувати сюрприз свята. Цим сюрпризом стала казка. Казка лідирує, тому що це найбільш святковий жанр доступний для розуміння дітей.

Казка - це ефективний спосіб виховно-освітньої роботи з дітьми. Через казку дитина може зрозуміти закони світу, в якому він народився і живе.

Театральне мистецтво надзвичайно наближене до дитячого життя, до ребячєму спілкування, адже в основі будь-якої казки або гри лежить інстинкт наслідування, який дала людині сама природа.

Що відбувається з дітьми на заняттях театральною творчістю? Відкривається цікавий, захоплюючий світ, який включає в себе:

Природне, без примусу занурення у світ музики, слова, літератури, живопису, хореографії і т. д., оскільки театр багатогранний - це синтетичний вид мистецтва.

Народжується співтворчість, тому що театр - це колективний вид творчості, в якому потрібно спілкуватися. Разом вирішувати творчі проблеми.

Від кожної дитини востребуються всі його здібності закладені від природи, навіть ті, про яких до пори до часу не підозрюють ні вони, не їх батьки або вчителі.

Діти вчаться діями перетворювати словесні образи, оскільки саме цього вимагає сцена.

Словом йде тонка ограновування глибоких людських можливостей, якостей і умінь. Щоб дитині було цікаво, необхідно використовувати прийоми добре відомі педагогіки мистецтва:

- в основі - провідні форми психологічної діяльності - гра і спілкування.
- будь-яке завдання має на увазі конкретний творчий результат: створення живої картини - етюду, казки, вірші ,ритмічної композиції, малюнка - все, що може бути сприйнята глядачами - учасниками цього навчального процесу.
- завдання передбачає цілісне особистісне включення дитини в процес навчання (тіло, почуття, інтелект одно задіяні).
- всі успіхи (будь-якого, навіть мінімального рівня) публічно фіксуються, невдачі обговорюються в робочому порядку, заохочення носять ігровий і творчий характер.

У театральній діяльності з дітьми слід дотримуватися наступних правил:

Сценарій повинен бути зрозумілий і доступний для дітей.

Розподіл ролей повинно вестися з урахуванням індивідуальних здібностей дитини.

По мірі того, як дитина розкривається, пропонувати йому більш серйозні, цікаві ролі.

Поставити кожній дитини, що бере участь у роботі вигідні для нього умови і полегшити йому відчуття успіху.

Не залишати без уваги жодного з творчих пропозицій дитини, заохочувати, залучати всіх до його знахідкам.

При бажанні дітей можна зробити два склади, де діти будуть мати можливість мінятися ролями, пробувати свої сили.

У дитячих театрів багато проблем, в тому числі і матеріальних. Але при цьому якщо є мета, то її досягнення може бути здійснено шляхом залучення

батьківської громадськості, адміністрації навчального закладу. Для оформлення декорацій, костюмів можна використовувати старі речі, непридатний матеріал, фантазію дітей і педагога.

У роботі над постановками серйозну увагу необхідно приділяти:

Підбору матеріалу з урахуванням музичного супроводу.

Підбору декорацій і костюмів.

Читання сценарію.

Читання сценарію за ролями.

Обговорення героїв сценарію і виявлення бажань дітей.

Підбору музичних номерів (пісні, танці).

Сценографії (визначення місця кожного героя на сцені) - даного моменту приділяється особлива увага т. к. переучувати дітей у процесі постановки складно, та й не потрібно.

Репетиції за ролями (індивідуальна робота над кожною роллю, з кожним героєм для того, щоб дитина могла відчути значимість своєї виконуваної ролі, навіть якщо вона мінімальна).

Репетиції танців і пісень (пояснювати дітям, що виконання танців і пісень йде як художнє оформлення вистави, свята, а тому все повинно виконуватися з запалом, ефектно і якісно).

Дуже серйозний момент генеральна репетиція (з'єднання всіх частин вистави).

Дітям легко і природно дається те, що складно для дорослих. Зворушливий сама дитина, а особливо в період акторської роботи т. к. на перший план виходить його заразливість, щирість, чутливість та емоційність.

У чому ж користь театру, де грають діти та які небезпеки встають на його шляху:

Театр сприяє зовнішньої і внутрішньої соціалізації дитини, допомагає йому легко входити в колективну роботу, виробляє почуття партнерства і товариства, волю, цілеспрямованість, терпіння і інші якості, необхідні для успішної взаємодії з соціальним середовищем.

Театр активізує і розвиває інтелектуальні й одночасно образно-творчі здібності дитини, він починає вільно фантазувати і в області тексту, і в області komponування простору та музичного оформлення - словом всього того, що пов'язане з грою в театр.

Театр пробуджує інтерес до літератури.

При використанні методу драматизації діти засвоюють матеріал краще з кількох причин - інформація пропускається через моторику, тіло, яке набагато краще сприймає ніж слух окремо.

Важливо пам'ятати про неприпустимих моменти в роботі дитячого театру:

- перший ворог - несмак;
- другий - недбалість, невимогливість до себе та дітям;
- третій ворог - неповага до особистості дитини, одночасно сюсюкання в непомірних захватах одночасно в глибокій впевненості, що нічого по справжньому цікавого дитина у своїй творчості створити не може.
- четвертий ворог - незадоволене власне марнославство, що виражається в бажанні зробити все як у справжньому дорослому театрі».

Особистість керівника, який би не був його рівень театральної та загальнокультурної освіченості складна і неоднозначна, як будь-яка людська особистість. Відсутність досвіду може компенсуватися чуттям, недовікою освіти допитливістю, емоційною чуйністю (саме такі компенсуючі фактори часто дозволяють педагогам успішно працювати в галузі театру).

Величезна роль відводиться режисерській терапії у сімейних відносинах, яка полягає насамперед у тому, що дітей прагнуть показати батькам в позитивному ракурсі і це робиться як на вербальному рівні, так і наочно. Батьки перші глядачі самих маленьких творчих перемог.

Діти постають перед батьками інколи зовсім несподіваною, незнайомій ролі і звичні упереджені оцінки починають поступово розширюватися. Коли з'являються союзники будинку, коли позитивні очікування і довіру виходять не тільки від режисера-вихователя, а й від батьків, процес особистісного зростання протікає набагато благополучні